

et plejehjem eller til en anden egnet bolig, hvis personen ikke positivt siger: Ja, det vil jeg gerne.

Det, at vi nu ændrer det til, at hvis ikke der bliver sagt direkte nej, det vil jeg ikke, så er det muligt at give personen et bedre tilbud, synes jeg sådan set er en lille ændring, der ikke ødelægger noget i forhold til retssikkerheden, for har det noget med retssikkerhed at gøre, at man sander til i sit eget hjem og har en meget, meget ringe livskvalitet?

Det samme gælder, og det har der så været meget debat om, ældre demente, der forsvinder fra plejehjem, og politiet har mange anmeldelser hver dag. Det er og bliver uværdigt, og jeg tror ikke, at det er i den dementes interesse, for én ting er, at man gerne vil ud og have frisk luft, men en anden ting er jo, at det er problematisk, at man ikke kan finde tilbage. At vi har et lille forsinkende led her for efter godkendelse i de sociale nævn at få sat det på i en periode, gør jo så blot, at personalet kan nå at komme og hjælpe vedkommende, og vedkommende kan komme ud og få den friske luft, som der er behov for.

Som sagt synes jeg, at debatten har været god, og der har været mange nuancer.

Det, der ærgrer mig lidt, er – nu er hr. Villy Søvnald gået, men der var også lidt fra fru Line Barfod – at man begynder at tale om økonomi. Når vi har siddet og lavet det her lovforslag, er der jo ingen, der har haft økonomien i baghovedet, ingen, der har ment, at nu skulle vi spærre de gamle inde, nu skal der godt nok nogle døråbnere på, og så kan vi reducere antallet af personale betydeligt. Jeg føler faktisk, at det er ret uetisk at skyde os, der nu vil stemme for det her, det i skoene. Der står faktisk direkte i lovforslagets bemærkninger: »Endvidere ændrer lovforslaget ikke på, at personalemangel ikke må betyde øget brug af magtanvendelse, der således kun kan finde sted, hvis betingelserne herfor i det enkelte tilfælde er oplyst.«

Kl. 18.55

Derfor synes jeg ikke, at man kan tillade sig at bruge det som et element i debatten. Det drejer sig om, hvor man synes grænserne skal gå, og det har flere været inde på. Det er en hårfin balance i forhold til: Hvad er omsorg, hvad er retssikkerhed, og hvad er værdighed i forhold til nogle mennesker, som vi alle sammen gerne vil passe meget på?

Men jeg synes som sagt, at debatten har været god, og der er mulighed for at få belyst yderligere emner under udvalgsbehandlingen. Så jeg vil sige foreløbig tak.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det er en meget lille og kort bemærkning om økonomien; ikke økonomien i plejen, men økonomien i konsekvenserne. For i et af de forslag, vi har set, var de økonomiske konsekvenser 4,8 mio. kr., så vidt jeg husker, men i det endelige forslag her er de økonomiske konsekvenser nede på 1,1 mio. kr. Det ville jeg godt fra talerstolen udbede mig en forklaring på, ellers må vi stille spørgsmålet skriftligt.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Det er simpelt hen en diskussion med et andet ministerium i forhold til, hvad man regner med, at udgifterne vil være. Hvor meget større vil klagepuklen blive? Det er så om at lande på et beløb, som man tror er realistisk. Så længere er den simpelt hen ikke. Der har været forskellige vurderinger af det, men jeg ved ikke, om det er muligt at uddybe det i et skriftligt svar. Men det er simpelt hen det, der er forklaringen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 137: Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område samt lov om social service. (Selvstændig handlekommune for anbragte børn samt høring og inddragelse af børn i sagsbehandlingen).

Af socialministeren (Henriette Kjær).
(Fremsat 29/1 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.